

AQUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

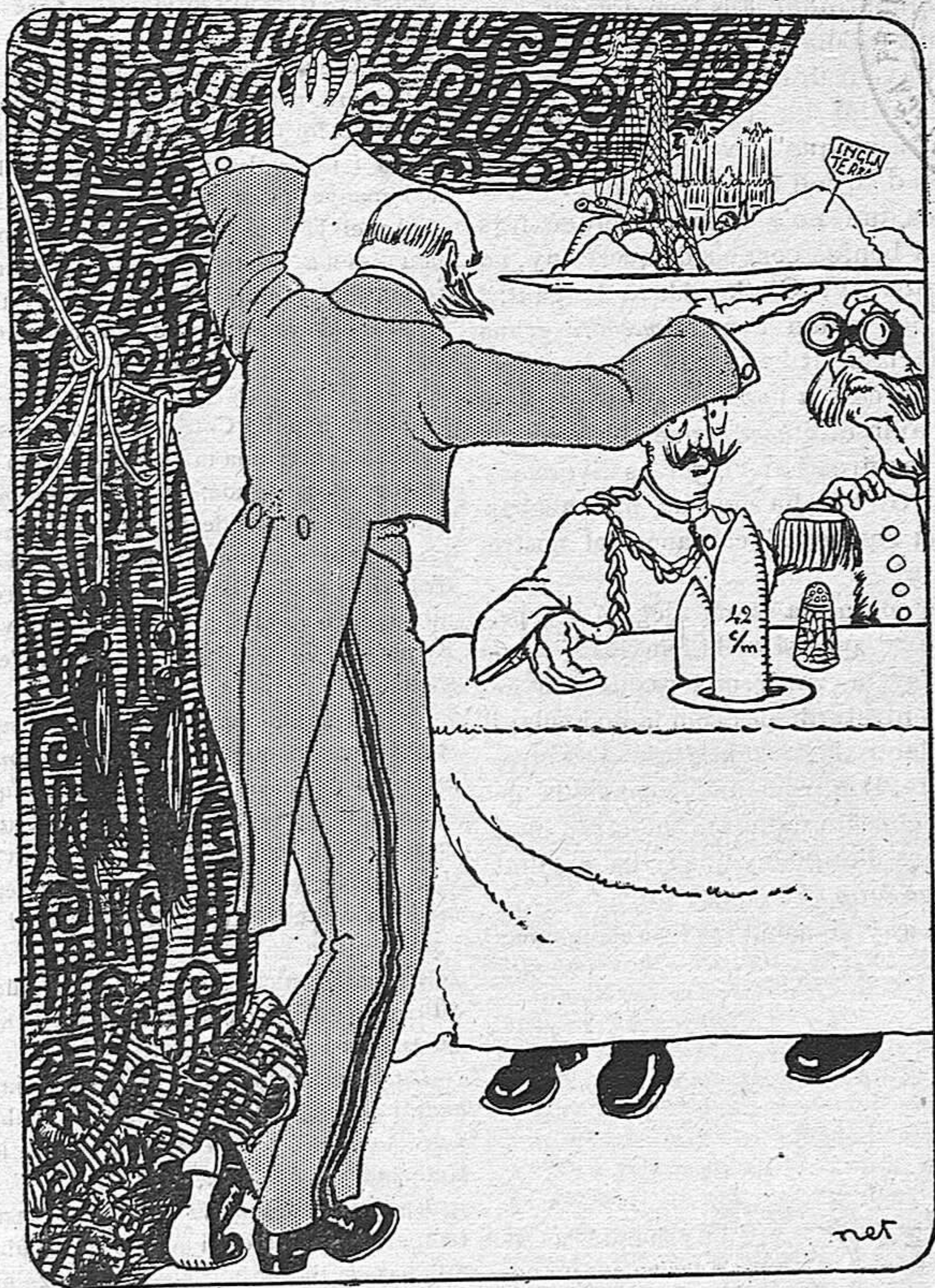
: SURT :

C A D A

QUINZE

: DIES :

10 CÈNTIMS

MENJARS FORTS

—Vagin en compte, que se'ls podria indigestar.

—Ca! Acostumem a pendre aqueix estomacal...

JA HAVEM PAS- SAT LES FIRES!

A tenim les fires pasades; ja tenim tot aquell bé de Déu a casa seva fent vida casolana; ja tot resta calmos com en dies normals; ja no se senten xarangues, ni cobles, ni orquestres; tot ha quedat igual com avans; *parece que fué ayer* i reialment som allà on erem, després d'aquest trasbalç, després de tanta efervecència.

Què com han anat les fires? Excelentment, arxi-super abundantment. Ens hem divertit, hem ballat, hem anat a l'òpera, al *foot-ball*, a «Athe-neia»; fins ens havem firat!

A l'arribar l'últim dia ja no podiem més, estavem cansats i això que'l jovent no's cansa mai!

Però després d'aquell truc del *castillo de fuegos de artificio*, qui és que no's desmaia, perquè focs tan grossos i tan bonics com els d'aquest any, no eren pas coneguts. Ni a Olot!, cridava la gent; i mireu que a Olot tenen fama d'*encendre* grans focs extraordinariament ben fets!

Lo que'ns interessa a nosaltres, doncs, és que poguem contar amb molta salut que hi han hagut fires i que amb les fires han vingut les diversions de totes menes i Girona ha sigut un mai acabar de gastar diners; aquí està'l cansanci del nostre jovent: l'hermilla!

I poguent-ho contar ja estem alegres i esperarem un altre any, que si no hi han les *circumstancies actives*, farem venir una esquadreta de aereoplans per entretenir-nos com la mainada; i perquè els intellectuals puguin fruit d'un treball gran i selecte, llogarem una companyia de pantomima que, com no cantaràn, ho faràn molt més bé que l'òpera d'enguany que'ns ha resultat ser una *primissima primada*.

Fins un altre any si som vius i a recomençar la tasca!

Amén.

Z.

ELS TRETZE AMORS DE LA CATERINA :

El poble de la Caterina era un poble de la costa; figureu-vos-en un qualsevol i el tindreu exactament com el d'ella; carrers llargs i drets, unes cases i torres que *donen* a mar, un passeig, més al costat del mar encara, un

casino on es reuneixen quatre desvagats, unes persones amables i res més; tot s'enclou en això.

La Caterina quan la vaig conèixer era una nena de 15 anys; el seu tracte era senzill i afable, tota ella era modesta i encara conservava una ingenuïtat encantadora.

A l'arribar un dia al passeig, un minyó vingut de terres llunyanes li digué una amoreta; no'n tingué prou amb una i a cada volta quan la tenia aprop seu, els seus ulls la miraven descaradament.

Les seves companyes, més *sabies* que ella, se'n adonaren i ja tenim que'ls comentaris hi foren a cabços i totes elles ja donaven per arreglades les relacions més o menys formals del jove foraster, amb la Caterina.

Repareu si n'anaven de depressa!

Encara, per acabar d'arreglar-ho, en Panxo (com se deia el foraster), demanà permís per a posar-se al costat i una volta aquest obtingut, la Caterina fou acompanyada fins a la porta de casa seva.

Aquell jove, per dissort, no era del poble i als vuit o nou dies marxà, deixant desconsolada a la pobre Caterina quan semblava renàixer en ella una nova vida.

Més havera volgut que no havés arribat!

Doncs aquella Caterina xistosa i senzilla, afable i modesta, sofrí una tal transformació en vuit dies que no era pas coneguda; tot lo que avans tenia de bó, després li sobrava de dolent.

Els joves anaven com a mosques a voltar la casa d'ella i no podia anar a *corte* que no trobés a l'Emili en Joanet o en Manel per a acompanyar-la i que en Ramón, en Carles o en Xavier no l'esperessin a la sortida.

Ella li plavia aquell estat de coses; mes a casa seva trobavem que ja tot-hom enraonava i que no era prudent per a ella deixar-li fer lo que li dongués la gana; hi haveren raons, però la Caterina que encara no havia tingut temps de perdre tot el seny, s'acomodà a les exigències dels seus pares no sens fer la salvetat de que en ella en Manel li era simpàtic i que si ell...

Enraonaren dos anys i per unes qüestions de fal·lilles i en part per l'orgull d'ella, que en tenia tres o quatre per triar, renyiren.

La Caterina al cap de quinze dies ja tenia un altre *novio* i aquest millor que'ls altres: tenia carrera. Foren sis mesos i prou: el *tio* se'n cansà i altre cop la Caterina es trobà sola, soleta...

I prenent i deixant, i deixant i prenent, es passà el temps miserablement i la Caterina amb 26 anys fets, tot i havent tingut la friolera de dotze pretendents, es conser vava tan fresca i tan... soltera.

Un dia tingué una sorpresa agradable; un senyor, viudo i que no tindria els 50, havia parlat formalment de casar-se: davant de tenir home i no haver de comptar boixets i fer puntes, ja no va a dir que la

Caterina acceptà l'enlace i tot s'anava arreglant quan un dia la família rebé una carta i, adéu! il·lusions, el casament per terra!

* * *

La Caterina encara es conserva soltera amb 29 anys a sobre i si voleu sentir la seva història parleu-li de *novios* i vos contarà lo que feia en els balls, quins l'han estimada, quins eren els que's varen barallar per ella i per fi i com una cançó enfadada vos retindrà dèu vegades que ella a 16 anys ja es podia casar...

Aquests són els tretze amors de la Caterina que són lliçó aprofitable per més de quatre.

DON JOSEP

Retirat del número passat per excés d'original.

TIPOS DE PER TOT EL PRESUMIT

A

QUEST és un tipu ben universal, també. Als presumits, els podem dividir en

dos grups principals: els que ho són, prescindint de l'indumentaria i els presumits *propriamente dichos*.

Aquest és vulgar i no té, per això mateix, cap importància: és el presumit-tipo, el més conegut, el que tot-hom anomena aixís: és aquell senyoret refinat qui llueix hermilles truculentes i fa sortir de la butxaca les puntes d'un mocadoret de seda cosit a dintre per a que no's mogui i gasta botins a tot dur, fins a l'istiu, i sabates amb música, generalment baixes per a lluir uns mitjons de colors cridaners; qui camina encarrat com una post i parla i crida i somriu d'una manera estudiada. És aquell jove de pagès qui usa espardenyas ben escotades i mitjons de color de rosa, qui porta les calces estretes de baix i la camisa amb brodats, i *pan y toros*; qui porta un mocador vermell al coll i la gorra de gairell i no més que l'últim botó de l'hermillia cordat, i un bastonet prim a la mà.

Però el nostre presumit no és aquest. És aquell altre qui, prescindint quasi en absolut de la manera d'habillar-se, no més té set de notorietat, com un altre tindrà set de diners. An ell res l'afalaga tant com un públic: oh un públic ben numerós i ben entusiasta o ben respectuós o ben admirat! És la seva il·lusió suprema.

Per això, busca tot's les ocasions aont pot exhibir-se, i llegeix poesies a les vetllades *literario-musicales* i si tingués veu, també hi cantaria; és aquell que llegeix versos d'altres en Jocs Florals, i voldria ésser a les hores el secretari, perquè està tot sol en una taula, a davant de tot. Als balls de festa major, si no

fos perquè costa tants diners, sempre compraria el ram, i als altres, als balladors inconeguts, els faria esperar força, a ballar.

Quan va al teatre i veu que aplaudeixen a un actor, se veu transportat a l'escena i allí, amb un somriure ben amable, recullint els aplaudiments de tot aquell públic, saluda .. tanta gent que hi hà!

Ell, no comprèn la gloria sense ensenyar la fesomia.

Ell, no l'enveja pas l'anomenada de l'autor d'un invent marvellós: si ningú el veu, a casa seva!

An ell l'emborratxa el públic, un públic ben susceptible; ell donaria mitja vida per una *apoteosis* com aquelles que ha vist al cine... amb aquelles banderes i aquelles coses tan boniques. . i ell al mig...

El nostre presumit, és d'aquells que en una professó voldrien ésser el sant i en un bateig, la criatura i en un enterro gros, el mort i en un casament... el nuvi.

Tira peixet!

X.

JOGS FLORALS

AMB un ple a vessar—car no era de la empresa en Sobrequés i

Reitg, S. en C.—tingué lloc al Teatre de la Reina, la festa flouresca-humorística-literaria-musical.

L'escenari feia goig de debó; hi assistí el Consistori i el Jurat en pes, dirigit pel Sr. Rahola, Senador del Regne. L'avi Palol, s'excusà per falta de levita.

Entre les representacions hi vegerem el Governador civil en persona i seguici, el militar en id. de id., l'Arcaide en id. de id., el Bisbe (e p. d.) en id. de id., el Delegat d'Hisenda, etc., etc., etc., en id. de id.

La Banda del Regiment amenitzà amb «tangos» i «pasos-dobles» l'acte.

Obert aquest, el Sr. Rahola ens explicà la situació de les nacions beligerants, ens llegí els últims telegrams publicats a l'*Il·lustració Catalana* i feu un raonat estudi antropomètric dels beneficis de la nostra neutralitat.

Tot seguidament, en Venturita, secretari del Jurat, en clau de fa ens cantà les excelencies de la literatura aplicada als canons de 42, apoiant-se en exemples i progeccions lluminoses. Foren tots dos aplaudits, doncs eren curts.

S'obriren els plecs de condicions i tocà en sort el premi de la Flor al poeta casolà Dr. Vidal i Pomar (que Déu guardi). Espectació.

Fou nomenada Reina de la Festa na Maria de la Concepció de Puig.

Pocs moments després, apareixia aquesta escoltada en Cort d'Amor i pleitesia, per les quatre gentils damiselles senyoretas Carme de Vinyals, Rosa de Fonsdeviela, Josefina Monsalvatje i Carmel·la Carreras, del braç dels seus galants acompanyants que feien goig de debó. Als acords de la marxa den Pere Camps, afinadament executada per un quintet de violins de corda, prengueren seient en el tron preparat pels tramoistes del Teatre per a representar a la nit la tragi-comedia «Carmen». Feia de dosser una magestuosa bandera de les quatre barres.

Amb la venia de la Regina, el poeta ens demostrà plenament l'oreig suau del cel blau d'una nau, etc... (aplausos en la majoria).

Els demés poetes afortunats també feren de les seves i ens explicaren cases que mai orelles escoltaren.

En Carner, com sempre—doncs ja tenia'l premi demanat de l'any passat—ens feu riure. I aixís haguera durat indefinidament si el Sr. Dalmau, president del

Consistori, no s'hagués aixecat tot enfadat a donar les gracies a tot-hom. No hi hà de què.

I la mateixa munió de gent que ocupava les llotges, llotgetes i llotjasses, com vols de tòrtoles i falcons, invadí la plaça del Vi en bullici admirable entre l'or del sol del mig-dia, duent al cor l'esperança d'un any millor per a la gloria de Catalunya.

A. COCA I PUNSEM

Composta aquesta ressenya, ens enterem pel corresponent del *Times*, Sr. Grahit, que en Carner no hi havia pogut assistir, ni el quintet de corda.

Ademés no havien trobat cap bandera per a fer de dosser i ho havien hagut de deixar tal com estava i la Banda tenia feina per anar als toros.

En quant a les representacions oficials i particulars no hi eren. però de què de què... Varem indagar perquè i confidencialment ens digueren que algunes perquè feien com l'avi Palol i totes perquè tampoc hi entenien pilota.

INTIMES

Premiat amb la Flor Natural

FRAGMENT

Recolzats en coixins de fresca molça
tu teixies, gentil, un ram de flors
i jo't cantava la corrandà dolça
que feia bategar els nostres cors.

Sentiem dels ocells la xerradiça ;
breçolva les flors l'oreig suau ;
cantava'l rossinyol dins la bardica ;
el sol era més viu i el cel més blau.

I en tant l'amor jo't deia a cau d'orella ;
miraves ruborosa una parella
que vestia de palles el seu niu

i al lluny jo't senyalava la Masia
com floc de neu que immaculat llua
tot cobejant l'escalf d'un amor viu.

JOSEP VIDAL I POMAR

INFIMES

No premiat amb la Flor Natural

FRAGMENT

Ajassats al damunt d'una gran llosa
tu lligaves un gran manat de cols
i jo't cantava una cançó enfadosa
i feia dibuixets sobre la pols.

Sentiem dels pollets la piuladissa ;
passejave's per l'hort un gros gripau ;
cantava el gall a dalt de la paissa,
i tu feies l'ull viu, i jo'l babau.

I tot cantant, jo't feia mal d'orella ;
tiraves tu les cols a la paiella ;
un goç entre unes palles feia un riu ;

i al lluny jo't senyalava la Maria
fent foc en el fogó de cada dia
tot col·locant les pomes al caliu.

JOAN VI-DOLÇ I POMERA

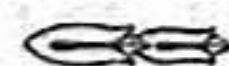
AIGUA-FORTS

OLEM que sigui el primer *aigua-fort* com un remerciament públic de la Redacció envers els artistes que contribuïren a l'èxit del número 13 del nostre quinzenal.

L'endressem ben efussivament als *ninotaires, poetes i prosadors* que amb el seu art i el seu humor han fet passar una estona agradosa al públic i l'endressem ben fortament an aquest públic que sempre'ns honora amb la seva lectura i que per tres vegades ha agotat les nostres edicions.

I mercés a les nenes, les hermoses, que per elles se feia festa.

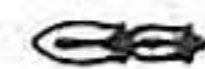
AIXÓ era en el «Centro Moral» un dia d'aquestes fires. Tot estava ple a vessar i inútil descriure el

sexo débil, que hi era en abundó. Al jovent aquell no sabíem pas lo que li passava; mirava tot *astorat* d'ací i d'allà, com buscant alguna cosa preuada; caminava depressa i anava d'un angle a l'altre

Era tant lo que's notava aquell moviment que molts preguntaven si el requeté en duria alguna de cap.

—No senyor, no—va respondre un d'ells;—res d'estridencies; ara lo que busca aquest jovent és una damisel la que hi hà per aquí i que té un dot de 40.000 duros.

Es comprèn l'interés i les mirades!

HI hà casualitats que semblen art d'encantament o que les porti el mateix diable.

L'altre dia al «Gran-via» mentres l'artista cantava un *couplet* dient:

Porque mi cara risueña

entrava el *Risueño* amb el bigoti a lo Kaiser i més planxat que una camisa blanca!

Ell al sentir-la va fer mitja riulla i després contava a tots els amics que havia fet conquesta.

Pot-ser sí!

UN amic nostre del barri del Mercadal, per a orientar-se i saber a quin dia menja el pa, es regeix amb la fulla artística de «La Veu» que hi hà a les vitrines d'«Athenea» i l'altre dia ens deia:

—Me penso que l'estiu no s'acabarà mai, perquè fa tres mesos que passo sempre per aquell carrer i sempre veig que hi hà la fulla de la mateixa setmana.

Es veu que pels de la Junta el temps no passa!

S'han pres mides encaminades a evitar que l'epidemia del tifus ens visiti.

Sr. Governador, Sr. Coll, Sr. Inspector d'higiene, ens han entès?

Per avui un toc d'alerta.

AMB motiu de les Fires, hem d'aplaudir d'una manera oberta la labor de la Junta del «Strong F. B. C.» ja que's pot ben dir que sols ha sigut ella la qui ha organitzat festes populars.

Perseverin en aquesta actitud i no duptin que tindran l'aplaudiment unànim de la joventutportiva.

Una encaixada ben forta, Sr. Gómez.

—Li haureu de donar una lavativa.

—Ai, senyor doctor! Per una banda ja la pendria, però per l'altra....

ELS estudiants de Girona, per no ser menys que'ls de Barcelona, Bilbao, Madrid i Valencia, han fet vaga 24 hores, per a protestar del projecte del ministre senyor Bergamín.

Es d'aplaudir el gest rebec d'aquesta joventut, ja que ha sigut motivat per una disposició arbitraria, presa en mal-hora, per un Ministre.

Farem constar que la vaga va esser total; inclús en protestaren fills de catedràtics.

TORNEM a la palestra sobre la Cambra de Comerç. Les 50 pessetes que varen donar per les Fires se els ha d'entreveçar d'una manera alarmant.

I per avui demanem: Ont son les conferencies que ha donat la Cambra de Comerç i per les quals hi han presupostades 500 pessetes?

Consti que volem les conferencies i consti també que si no hi ha altre remei acudirem al Sr. Governador.

Que no n'hi ha prou de pagar secretaris, ajudants i auxiliars i posar la casa bonica.

El comerç de Girona té dret a molt més.

AQUESTES Fires ens ha donat, a més de tot, un grapat d'aigua-forts que Deu n'hi do. El d'ara va passar a «Athenea» el dia del concert del «Quintet Català»

Eren tot just a mitja part i un noi et amoinat per haber d'estar tan quiet, demanava al seu papà per anar-se'n.

El papà en vista de l'insistencia del seu fill i per fer-lo callar, va dir-li:

—No, esperat; veus aquell senyor de la clepsa calya? Doncs ara cantarà.

Ens haguera p'agut veure al Sr. Serra cantant *O pa-paradiso!*

NOSALTRES no'l varem veure, però en Grahit, en el *The Times*, ho va dir, i per nosaltres tot lo que diu ell ens ho empassem com article de fe.

Després d'en Grahit, altres corresponsals feren lo mateix, arribant fins a Madrid.

Es tractava d'un aereoplà que volejà, segons un, per sobre les pedreres i, segons l'altre, fins hi aterriçà.

Però'ls de Madrid, no'n tenen prou, i ens fan sapiguer que: «Dicen de Gerona que un aereoplano evolucionó sobre el fuerte de Alfonso XII aterrizando en las inmediaciones del puerto»

Ja ho saben els gironins; tenim port i suposem que tindrem mar; vetaquí lo que saben a Madrid de les nostres coses!

Demanem a la Junta d'Atracció de forasters que s'en aprofiti i serà molta la gent que en la temporada d'estiu vindrà a banyar-se.

TENIM un amic que's comprà un impermeable a Barcelona (visca! cridarà en Tharrats).

A l'endemà pluvia a grans ruixats i el trobàrem a sota les voltes esperant que acabés de ploure.

—Però, què fas aquí? —li preguntàrem.

—Tu diràs si amb aquest temps l'estrenaré!

Efectivament, el nostre amic esperà'l vespre, que no pluvia, i estrenà'l *xubasquero*.

Per fer-ho aixís nosaltres no l'hauríem comprat.

Gent coneguda.

En Cuanito Monsalvatje

AIGUA-FORTS DIARI

IA 26.—En Boix arriba de Banyoles-sur-lac L'orquestra

del Teatre ha començat els assaigs de *Tannhäuser*. Els núvols ens comencen a visitar.

Dia 27.—Surten els cartells anunciant el nostre extraordinari (sensació). Comencen els preparatius de fires i comença a ploure.

Dia 28.—Gran *pasa-calle* per la cobla den Juncà. Debuta la companyia d'òpera amb *Carmen*; els chors són vinguts de la *Sociedad Coral Arqueológica* de Barcelona. Gran escombrada i neteja general en totes les botigues.

Dia 29.—Sant Narcís, patró de l'immortal i festa major de la mateixa. La pluja espanta als forasters, que no n'han vingut tants com volíem; no obstant hem vist unes quantes forasteres espatarrants, sobre tot figuerenques que hi eren totes. Les *toilettes* que anunciavem en el 13 amb tot i la pluja no ens han pas fet quedar malament. Se sospèn la cursa de braus Els de la cossa, han volgut jugar tot i ploquant; les caigudes hi han sigut a dotzenes, per sort cap va trencar-se'l cap. A la tarde concert pel "Quintet Català" a "Athenea"; en Dalmau portava mitjons nous: quantes varen patir! Funció d'òpera a càn Novo, Cerezo, Sobrequés i C^a. Plou! Surt el nostre extraordinari; ningú ens felicita. Gracies.

Dia 30.—Sardanes aquí, sardanes allà, sardanes al Centre Moral; estava ple de crissàlides. En Sanson i la dida s'han revoltat contra la companyia. Ho feien tan malament! A l'últim per comptes d'ensorrar-se'l temple, s'ha aixecat enlaire. Es una cosa que no ho havíem vist mai!

Dia 31.—Respirem; fa sol i el cel és d'un blau pur. Els forasters no hi són pas com formigues. Un altre

dial Arriben els de la facultat de medicina que fugen del tifus. Sardanes, funcions i *opra*!

Dia 1er.—*Totsants*. Es veu que ells s'han reunit i han acordat per unanimitat que fes un dia de primavera. Hurra! A Camprosa han fet *focs florals*. Gran concurs de bestiar amb premis. Carreres de *motos*, *bici* i *side-cars*; lo que és els preus d'entrada ho eren de cars! Lectura a "Athenea" de quatre poesies i *pico* den Lòpez-Picó. Al Coliseu projecten una caricatura deguda a la ploma del nostre col·laborador *Passarell*. Continua l'*opra* a 4'40 la *butaca*.

Dia 2.—Els Morts! La companyia d'*opra* quasi està morta; les bailarines han marxat. Plou! Al Gran-via han fet una innovació: tenen telefonía sense fils per enraonar amb l'*extracció*. Sempre, ho hem dit que'n tenien unes pensades! Marxen els estudiants tan cridaners com sempre; fins visca Girona! En Tharrats, a l'oir-ho, s'ha posat cotó fluix a les orelles.

Dia 3.—Concert al "Casino Gerundense". En havent acabat s'ha ballat el *Tango* i la *Furlana*. El *pollo Martín* ha tingut un competidor que l'ha vençut i ara tot hom diu que no'n sab. Molts se'n alegraven perquè sempre és l'*amo*. Els mestres donen joguines als nois grans i llibres als nois petits; quan sortia una crissàlida nosaltres picavem de mans. Al Teatre rebaixen els preus, però els abonats protesten i torna a valguer lo mateix. Aquests abonats no són tan bons com un es creia!

Dia 4.—Passeig per tot arreu. A dalt dels caballets hi veiem a la Carmel·la, la Maria Lluisa, la Pilar, la Julia, la Dolors, la Maria. Qui havés pogut anar amb elles fins a la fi del món! Concert a "Athenea" per la Furnells i en Dalmau. Del concert en varem treure la conclusió de que la Furnells canta a Brahams, deliciosament. Marxen a Lladó les encisadores Conxita, Lola i Laura; records. Al Principal fan una parodia del *Tannhäuser* i no és pas que l'orquestra ho fes malament; aquells chors, aquella batuta, senyor Rafart. Es va picar i xiular.

Dia 5.—Funció civica a Sant Feliu. Fa més de cent anys i encara l'Ajuntament no deixa tranquils als *héroes*; però quin mal els han fet a l'Ajuntament? No hi hà dret! Surtint, es ballen sardanes i les voltes de la Plaça del Vi estan despampanants; les de Moroto, de Jubert, de Carreres, de Mates, de Sainz, de Riu, de Andreu de Malgrat, de Mesa, de Montardit, i moltes i moltes més en l'ordre aristocràtic; en l'ordre menestral, les Puig, les Dalmáu, les Mates, les Ripoll ...; Grans focs artificials, tothom bada Ah! aaaaaa... Plou a samals. Més *opra*!

I s'ha acabat, amen Jesús;
a la porta n'hi ha un fús.

OLA

POTINS

ORROELLA és estoig de bel·leses; per alguna cosa és terra helènica. Temps enrera ja varem poguer

admirar la deliciosa Serafina de pose distingida. Ara podem admirar encara a una altra bellesa, ben plantada

que porta el nom de Paquita. A totes hores les veureu engalanar els nostres carrers: la seva presència, és per la *manzana* a la fira, per la tarde i nit a sota les voltes.

Ha triomfat, com la Serafina, i és tant lo que li agrada Girona, que voldria quedar-s'hi.

Un triomf més pel nostre jovent.

Ivinguen forasteres! Les dugues són germanes i han vingut a fires i han escampat arreu la seva gracia mediterrania: són de Malgrat.

Rosita es diu la petita i té tota l'exquisidesa, tots els encisos i tota la formosor d'una odoranta i exuberant rosa; els seus ulls són suaus i blaus com el cel i el mar que l'han vist nàixer.

Pilar la més gran i té tota l'esbeltesa i senzillesa d'una columna jònica, els ulls té negres i sa mirada diu serenitat i mesura.

Que prodiguin les visites a la nostra capital per plaer dels admiradors de la Bellesa!

NOSALTRES anyoravem aquelles dues germanes que estimen tant la nostra ciutat; nosaltres anyoravem el seu riure i les seves ingenuïtats: i han vingut, ara, per fires; i les hem saludat i les hem fet prometre que tornarien deixar ben prompte la solitaria estada de Ventalló per a tornar alegrar-nos amb les seves rialles fresques.

Des de la seva última estada entre nosaltres, hem trobat a la simpàtica Remei més seria, més reservada (amor li obliga); a la bona Montserrat, més ingenua .. i ens agrada tant la seva ingenuïtat..

(En Pere, no'ns agrada sense bigoti.)

QUAN nosaltres anem al Teatre i no pujem al *palco de l'oncle*, ens permetem el luxe de pendre llotgeta de *platea*. I l'aprofitem—perquè no dir-ho?—

Durant l'acte ens estem quietets, sense molestar al pacífic veí que's fixa en les contorsions del director de l'orquestra, ni a l'altre veí de davant que, prescindint dels cops de bombo, dorm. Però, en els entreactes sí, que ningú ens aguanta; resseguim tots els *palcos*, un a un; i a fe que és una feina ben interessant.

Un, de primer pis, ens crida l'atenció més prompte que'ls altres: al costat de l'elegantíssima *Pilar*, hi veiem una petxera immaculada que contrasta amb la sanitosa morenor del *dandy*, i un impecable *smoking* i uns *lentes* d'or reflexen les llums del saló... Ara va de veres: ho celebrem.

Apostem qualsevol cosa, que aquella nit ni l'un ni l'altre varen veure com la pèrfida *Dalila* sortia triomfanta amb la perruca de Sansón, a la mà.

I se comprén.

SABEM uns amors quiets, callats, quasi secrets—com deurien ésser tots els amors—entre la filla d'un senyor respectable qui fa receptes, amb un amic nostre qui les prepara.

Nosaltres, complint un altíssim dever informatiu, l'hem *entreviat*, al bon amic; i ell, discretíssim, ha aludit sabiament la nostra justificada tafanería. Però, no-

saltres ho sabem; i com que volem respectar la seva reserva, no més direm que *María del Carme* i *Lluís*, són uns bells noms per a un idili amorós, tendre, quasi secret, com haurien d'ésser tots els amors, si no hi haguesin *aquells* d'AIGUA-FORTS, qui ho volen saber tot—i si no ho saben, ho pregunten—per a contar-ho a l'orella... de tot-hom.

AQUELL matí havia sortit el nostre extraordinari, escampant arreu alegría i humor de bona llei.

Amagant els contorns deliciosos del seu cos exuberant, sota'ls graciosos plecs d'una elegantíssima capa, passejava per les voltes, repartint discretament els seus saludos afectuosos i aquelles mirades tan seves. De sobte, degué recodar-se—com a bona gironina—de la nostra Revista.

—Mamà, no porto moneder: dongui'm vint cèntims per a comprar AIGUA-FORTS.

Haviem triomfat!

No, *Julia*, no: de franc te la donariem la nostra Revista, si a l'acceptar-la, ens paguessis amb aquell somriure tant teu...

EL vegerem fer *piruetes* per passar la porta del cine «Gran-vía», perquè no ho vegessin els de casa seva. Nosaltres pensàrem que alguna cosa interessant hi havia d'haver allí dintre i ferem una gran indagació. El jove aquell buscava al seu amor; aquella *Trini* de magestàtica pose del carrer de la Cort-Reial.

TAMBÉ és forastera i de la *Mata*; es diu *Carmen* i tota ella ens encisa i al veure-la ens deixà en ensomnis. El dia que anem a Barcelona l'anirem a veure (en justa correspondència) a casa seva, al passeig de Gracia i li demanarem si per comptes de café o sucre o sigrons ens podria vendre les seves mirades i la dolçor del seu somriure.

PLOVIA... El carrer de la Neu restava solitari com sempre: fins als passar-hi, a un hom el sorprenia la melangia. Ni un petit esclat de joia hi regnava, malgrat ésser mig-dia. De sobte, dos gentileses, joganeres i saltirones, habilitades amb vestit color blau-cel, travessen la barriada, esveint mirades extasiants, acompanyades de rialles temptadores .. Allargo el pas per a aconseguir-les. Què'n seguiria de *carreres* amb elles!

ARRIBATS DE FRESC

En que se sembla el noi *Sagué*, procurador *recién salido*, i el *Dante*?

—En que té *La vita nuova*.

I Girona i Barcelona, durant l'actual epidemia?

—En que a Barcelona les aigües porten les *pestes* i aquí les *festes* porten les aigües.

I les oficines de l'Audiencia, a l'istiu, i la Rambla en dies de fires?

—En que de les oficines de l'Audiencia n'hi han moltes *fora estores* i a la Rambla hi han moltes *forasteres*.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Narcís Martí Crayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMEIA**La Creu · Roja**

PLAÇA DE L'OLI

**Gas, Aigua,
Electricitat**

Es cuida d'instalar-ne

La CASA

BOIX

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

**Francisco
Massot**

MERCERIA

VANOS

NOVITATS

OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull
—SASTREESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

AMERICAN BARRESSOPONS · DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11